

"Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk" (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 7 – marts 2026

giv et støttebeløb efter lyst og evne

Uafhængig bulletin, udgivet af medlemmer af **Rødt Venstre**

Folketingsvalg den 24. marts 2026:

**Find en kandidat
med respekt for
vælgerflertallets
interesser
angående**

KRIG OG FRED?

Vi kan IKKE!

LEDER:

Find kandidaten – eller stem blankt

Når der er valg i Danmark, bliver vi mødt af den samme moralske prædiken: Man har pligt til at stemme. Ikke nødvendigvis fordi man er enig med nogen af kandidaterne, men fordi det er en borgerpligt. Der vil vi på venstrefløjten typisk stemme på det mindst ringe.

Men hvorfor skulle vi give vores stemme til politikere, der fører en politik, vi er imod?

Det spørgsmål bliver mere og mere påtrængende i en tid, hvor næsten hele det politiske spektrum står samlet bag krig, oprustning og stormagtspolitik. Danmark opruster massivt. Danmark sender våben til krige. Danmark stiller territorium til rådighed for amerikanske militærbaser. Og når Israels krig og besættelsespolitik kritiseres, er det ofte uden konsekvenser i dansk politik.

På disse spørgsmål er der i dag en næsten total konsensus i Folketinget.

Det er ikke en fejl i systemet. Det er systemets natur, militarisme og imperialisme er direkte konsekvenser af kapitalismen.

Det borgerlige parlament er ikke skabt for at repræsentere arbejderklassens interesser, men for at administrere kapitalens samfund. Når der opstår store konflikter om magt, ressourcer og geopolitik, samler de parlamentariske partier sig typisk omkring statens og kapitalens interesser.

Derfor er det heller ikke overraskende, at krigspolitikken bliver fælles politik.

Karl Marx havde ingen illusioner om parlamentet. Han tilskrives at have beskrevet det med den berømte formulering: Parlamentet er en møgbunke. Den kan være en god talerstol at stå på – men man skal passe på ikke at synke ned i den.

Parlamentet kan bruges til at tale fra. Men det er ikke dér, samfundet forandres, det er folkelige bevægelser, der virkelig flytter noget.

Alligevel bliver vi ved hvert valg opfordret til at give vores stemme til partier, der i praksis administrerer den samme grundlæggende politik.

Det er ikke demokrati. Det er legitimering.

Når man stemmer på en kandidat, giver man ikke bare en stemme. Man giver også politisk legitimitet til den politik, kandidaten repræsenterer, og selv meget progressive kandidater ses at rette ind når partiledelsen kræver det.

Derfor er udgangspunktet for kampagnen **“Find kandidaten”** enkelt: Hvis man vil have vores stemme, må man også kunne svare ja på nogle grundlæggende spørgsmål.

+ Vil du stoppe våbenleverancer til krige?

+ Vil du sige nej til oprustning?

+ Vil du opsig baseaftalen med USA?

+ Vil du stå konsekvent på folkeretten, også når “vores egne allierede” bryder den?

Hvis en kandidat faktisk svarer ja til det, kan man overveje at stemme på vedkommende.

Men hvad hvis kandidaten ikke findes?

Så er konklusionen også politisk.

Den blanke stemme er ikke passivitet. Den er en markering. Den siger: Vi deltager i valget, men vi accepterer ikke det politiske valg, der bliver stillet op.

Det er en måde at nægte at give politisk legitimitet til en kurs, der fører mod mere krig, mere militarisering og mindre demokrati.

Forandring skabes ikke i parlamentets korridorer. Den skabes i konflikter i samfundet – i bevægelser, organisering og politisk kamp.

Parlamentet kan være en talerstol.

Men man skal passe på ikke at synke ned i møgbunken.

Derfor er udgangspunktet enkelt: Find kandidaten. Hvis kandidaten findes – så stem på vedkommende. Hvis ikke – så **stem blankt**.

P.M

Læserbrev (bragt i dagbladet "Arbejderen", den 5. marts 2026):

Valget er udskrevet – men hvem taler for dem uden stemme?

Af Heidi Rud (tidligere medlem af Enhedslisten, nu medlem af Rødt Venstre)

Valget er udskrevet. I de kommende uger vil vi igen blive præsenteret for ansvarlighed, realisme, nødvendighedens politik og masser af kompromisser. Små forbedringer inden for de samme politiske rammer. Små skridt i et system, der fortsat producerer ulighed, klimakrise og oprustning.

Men mange af os leder efter noget andet.

Vi leder efter stædige socialister.

Ikke politikere, der administrerer nedskæringer for at give skattelettelser. Ikke kandidater, der glæder sig over marginale fremskridt, mens den overordnede kurs fortsætter mod militarisering og markedsgørelse. Men repræsentanter, der konsekvent vil være vagthunde i Folketinget – for arbejderklassen, for klimaet, for freden og for dem, der i dag ikke har en stemme i det parlamentariske rum.

I dag står mange mennesker uden reel repræsentation: lavtlønnede, prekære arbejdere, mennesker ramt af nedskæringer, unge uden fremtidsstro, klimaaktivister, fredsaktivister. Deres kampe foregår uden for Christiansborg. De skal understøttes af en parlamentarisk liste, for bevægelser som klimabevægelsen, hvor er der en voksen og Palæstinabevægelsen, er dem der har flyttet mest for venstrefløjens de seneste mange år.

Spørgsmålet er derfor ikke, hvem der kan vinde ministerposter eller forhandle aftaler. Spørgsmålet er: Hvem vil bruge en plads i Folketinget til at styrke bevægelserne udenfor? Betragt Folketinget som et sted man har en vigtig talerstol for at komme i dialog med arbejdere, og et sted der er nødvendigt for at få øje på al den baggrundsviden om lovgivning som vi skal bruge for at kunne give den rette viden.

Jeg mener, at der er behov for en fælles liste ved næste folketingsvalg. En liste bestående af kandidater fra forskellige venstrefløjspartier og organiseringer. Ikke en sammensmeltning. Ikke en ophævelse af forskelle. Men en samling om et fælles minimumsgrundlag.

Et minimumsgrundlag, der kunne indeholde:

- **En konsekvent rød og grøn omstilling, hvor klimakampen forbindes med et opgør med profitlogikken.**
- **Stop for oprustning og udenlandske militære bindinger – og omprioritering til velfærd.**
- **Kamp mod voksende ulighed gennem omfordeling og styrkelse af kollektive løsninger.**
- **Demokratisk kontrol med samfundets centrale infrastruktur, banker og ressourcer.**
- **En liste som vil prioritere rotationsordning, og sikre ingen ender i den mudderpøl som parlamentarisk magt kan være.**

Uden for dette fælles fundament vil kandidaterne fortsat kunne arbejde ud fra deres respektive politiske traditioner. Forskellighed er ikke problemet. Fragmentering er.

Vi har allerede set, at samarbejde er muligt.

Folkelisten for Fred og Velfærd samlede blandt andre Frie Grønne, Kommunistisk Parti, Danmarks Kommunistiske Parti, Rødt Venstre samt en kandidat uden for partierne. Det var ikke en opløsning af organisationerne, men et praktisk

samarbejde om en klar freds- og velfærdsprofil. Vi fortsætter samarbejdet og vi ser vores forskelle og forskellig politik som en styrke for listen.

Den erfaring viser, at det kan lade sig gøre at samle kræfterne uden at udslette politisk identitet.

Jeg tror faktisk også, at netop dette initiativ skulle komme her fra Vestjylland. Her er vi så få, at vi i mange kommuner aldrig kan samle mere end ti mennesker. Derfor gør det en enorm forskel at opleve, at vi faktisk kan være mange – at vi kan løfte i flok. Det giver styrke og mod. Det viser, at samarbejde ikke handler om at opløse sig selv, men om at stå stærkere sammen.

En fælles socialistisk liste i Folketinget skal ikke først og fremmest måles på, hvor mange kompromiser den kan indgå. Den skal måles på, om den fungerer som talerør, vagthund og mobiliserer til vores fælles kamp. Om den kan omsætte bevægelsernes krav til lovforslag og spørgsmål i salen. Om den kan stille de spørgsmål, som ellers ikke stilles, ikke som nu for at drille hinanden i det parlamentariske spil, men for at bringe bevægelsernes stemmer ind på Christiansborg. Om den kan bruge den indsigt og de muligheder, der følger med et mandat, til at skabe større gennemsigtighed og styrke den demokratiske debat.

En sådan repræsentation handler ikke om at blive en del af magten. Den handler om at udfordre den.

Valget denne gang ændrer næppe styrkeforholdet mellem blokkene grundlæggende. Det ser ud til at blive tæt. Men valgkampen kan bruges til noget vigtigere: at rejse diskussionen. Skal vi fortsat være opdelt i små projekter – eller skal vi samle kræfterne om en synlig og kompromisløs venstreorienteret pol?

Hvis en ny liste skal blive til noget, kan den ikke dikteres ovenfra. Den må vokse frem nedefra – gennem dialog, frivillighed og politisk arbejde. Netop derfor er det vigtigt at tage behovet alvorligt nu, hvor det står så tydeligt.

En fælles liste skal ikke bygges på begrænsninger. Den skal ikke kræve, at man opgiver sit medlemskab af en organisation – eller nødvendigvis er medlem af nogen. Pointen er fællesskabet: at vi bliver tydeligere i den politiske debat, at vi står sammen om det, vi er enige om, og kan rumme, at vi på nogle områder ikke er enige, uden at det er dét, der skal definere os eller prioriteres højest.

Nu er valget udskrevet, og det betyder formentlig, at vi har en periode foran os, hvor der kan arbejdes grundigt. Derfor vil jeg invitere partier og organisationer, der kan se sig selv i dette projekt, til at indlede et fælles arbejde med vedtægter og politiske drøftelser. Hvis du – som jeg – savner stædige socialister i Folketinget, må vi skabe betingelserne for, at de kan vælges.

Jeg er klar til at kæmpe for det. Er du?

En huslejerreguleringsreform er nødvendig

Af Per Møller Jacobsen

Der er brug for en grundlæggende reform af huslejerreguleringen i Danmark. I dag er reglerne et uigennemskueligt kludetæppe af forskellige ordninger, særregler og lokale beslutninger. En afgørende del af reguleringen afhænger af, om

den enkelte kommune har valgt at være en såkaldt reguleret kommune eller ej. Det betyder i praksis, at lejernes rettigheder og beskyttelse mod urimelige huslejer varierer fra kommune til kommune.

Sådan bør det ikke være.

Bolig er ikke et luksusgode, men et grundlæggende behov, og basis for vores alles følelse af velfærd. Alligevel er beskyttelsen af lejere i dag afhængig af lokale politiske beslutninger og historiske tilfældigheder. To lejere med identiske boliger kan stå i vidt forskellige situationer, blot fordi de bor på hver sin side af en kommune-grænse. Den ene kan være omfattet af regulering, mens den anden overlades til markedets logik.

Det er hverken rimeligt eller retfærdigt.

Den nuværende ordning åbner samtidig for spekulation.

Professionelle udlejere og investeringsfonde kan udnytte forskellene mellem kommuner og regler til systematisk at presse huslejerne op. I en tid hvor boliger i stigende grad opkøbes af kapitalfonde og ejendomsselskaber, er dette blevet et reelt strukturelt problem.

Boligen behandles ikke længere først og fremmest som et hjem for mennesker, men som et investeringsobjekt i en finansiel portefølje.

Det er en udvikling, som politikerne selv har været med til at fremme gennem årtiers liberalisering af boligmarkedet og nedprioritering af den almene boligform.

Resultatet ser vi tydeligt: stigende huslejer, voksende ulighed og en stadig mere opdelt boligsektor, hvor almindelige lønmodtagere presses ud af store dele af boligmarkedet. I de største byer betyder det, at hele kvarterer reelt forbeholdes mennesker med høje indkomster, mens lavtlønnede, studerende og mennesker på overførselsindkomster skubbes længere og længere væk.

Det er i realiteten en form for social sortering og giver større opdeling, vi bor, ikke længere dør om dør med andre samfundsklasser, og det kan ikke undgå at forringe forståelsen for hinanden.

Hvis man vil tage lejernes situation alvorligt, kræver det en gennemgribende reform af huslejereguleringen.

De centrale regler for lejeboliger bør gælde ens i hele landet.

Huslejereguleringen må ikke afhænge af, hvad et flertal i en kommunalbestyrelse til enhver tid måtte mene. Lejere skal have de samme grundlæggende rettigheder, uanset hvor i landet de bor.

Den omkostningsbestemte husleje bør derfor gælde i hele Danmark, og reguleringen bør gøres både enklere og stærkere. Samtidig må der sættes langt skarpere grænser for spekulative huslejestigninger ved genudlejning og ved proforma moderniseringer.

Boligpolitikken bør tage udgangspunkt i et enkelt princip: boliger skal først og fremmest være hjem for mennesker – ikke profitmaskiner for kapitalejere.

Når Liberal Alliance taler om at afskaffe huslejereguleringen, er det i virkeligheden blot endnu et forsøg på at give ejendomsspekulanterne endnu friere hænder.

Erfaringerne fra både Danmark og udlandet viser tydeligt, hvad der sker, når boligmarkedet overlades til markedskræfterne: huslejerne stiger, uligheden vokser, og almindelige mennesker mister muligheden for en tryk og betalelig bolig.

Derfor er der brug for det modsatte af deregulering.

Der er brug for en stærkere regulering, en gennemgribende reform af husjelovgivningen og en boligpolitik, der sætter menneskers behov over kapitalens krav om stadig højere afkast.

Boligen er en social rettighed – ikke en vare på et marked.

Iran-USA/Israelkrigen:

INTET BLIVER SOM FØR!

Af Anton Schou

USA har lige startet en ny imperialistisk krig, denne gang – som så mange gange før i Mellemøsten – mod Iran. Hvorfor?

For at forhindre Iran i at fremstille atomvåben? Næppe. For i juni 2025 udtalte Trump at USA og Israel havde ødelagt Irans potentiale til at fremstille en atombombe!

Udgjorde det iranske styre en "overhængende militær trussel eller terrortrussel mod USA"? Det er der ikke fremlagt beviser for.

Er sandheden, at Israels Netanyahu tvang Trump til at deltage i krigen, fordi Iran efter hans opfattelse står i vejen for oprettelsen af et "Storisrael". Den tanke spiller i hvert fald en stor rolle for det zionistiske Israel.

Men kan Trump-regeringen på den måde presses til at risikere en langvarig og risikabel storkrig i Mellemøsten? Måske, men det er næppe hele forklaringen.

Meget tyder på, den amerikanske imperialisme har et langt bredere, globalt perspektiv. Således skrev "Økonomisk Ugebrev Finans" den 3. marts 2026 i en artikel med titlen "*Iran-krigen: USA's nye stormagtsstrategi: Iran som brik i kampen mod Kina*":

"(...) USA's angreb på Iran er ikke blot endnu en militær intervention i Mellemøsten. Ifølge analysehuset Rabobank skal det ses som et centralt led i en ny, mere konfrontatorisk amerikansk stormagtsstrategi, hvor målet er at fastholde global dominans i en tid præget af voksende kinesisk indflydelse.

Angrebet, gennemført i samarbejde med Israel, beskrives ikke som en begrænset strafaktion, men som begyndelsen på en bred operation med flere mål: at eliminere resterne af Irans atomprogram, ødelægge landets missilkapacitet og svække dets militære infrastruktur – og i sidste ende bane vejen for et regimeskifte. Men bag de militære mål ligger en større geopolitisk ambition.

(...) Kernen i den nye amerikanske strategi er ifølge Rabobank erkendelsen af, at Kina i stigende grad kontrollerer globale forsyningskæder og kritiske råstoffer. USA's svar er ikke alene at genopbygge egen industri, men at sikre kontrol over de ressourcer, som Kina er afhængig af – først og fremmest energi.

Iran spiller her en nøglerolle. Landet har i de senere år leveret betydelige mængder billig olie til Kina. Ved at svække eller omforme styret i Teheran kan USA potentielt begrænse Kinas adgang til energi og dermed øge presset på Beijing i den bredere strategiske rivalisering."¹

USA's nye sikkerhedsstrategi – en opskrift på verdensherredømme

Artiklen er i tråd med Trump-regeringens nye såkaldte "sikkerhedsstrategi" fra november 2025. Det kinesiske tidsskrift "Think China" sammenfatter en artikel af den kinesiske journalist Deng Yuwen, den 11. december 2025:

¹ <https://ugebrev.dk/finans/iran-krigen-usas-nye-stormagtsstrategi-iran-som-brik-i-kampen-mod-kina/>

”Fra det seneste dokument om den amerikanske nationale sikkerhedsstrategi, der er offentliggjort af Trump-administrationen, fremgår det tydeligt, at USA er fast besluttet på at udelukke Kina og begrænse dets globale indflydelse, ikke mindst i sin egen baghave på den vestlige halvkugle.”²

Allerhelst ønsker USA-imperialismen at fordrive sine økonomiske og militære konkurrenter fra verdensmarkedet – især konkurrencen fra Kina. Det magter USA ikke at gøre på én gang, men er nødt til først at isolere Kina og svække landets internationale indflydelse. Hvorfor er det så magtpåliggende for den amerikanske imperialisme?

For di USA som det mægtigste kapitalistiske land i verden er havnet i sin værst tænkelige krise. USA er ramt af omfattende afindustrialisering, ekstrem ulighed og forarmelse af befolkningen samt en ubetalelig offentlig og privat gæld. I desperation har Trump-administrationen med sin toldpolitik og militære angreb og trusler bragt verden på randen af en økonomisk og politisk katastrofe af hidtil usete dimensioner.

Den herskende klasses ”kriseløsning”

Ifølge den herskende klasse i USA findes der én eneste udvej, nemlig at smadre ikke kun arbejderklassen i landet, men i hele verden for at bane vej for en hæmningsløs udplyndring af verdens naturressourcer og en lige så ekstrem udbytning af den del af verdens arbejdere, der kan få midlertidig ansættelse efter en sådan ”kriseløsning”. De milliarder af arbejdere, der i denne proces udstødes fra arbejdsmarkedet, har kun udsigt til at blive likvideret som i nazisternes ”endelige løsning”.

Finanskapitalen i verden – med USA som centrum – har desperat brug for at øge profitten

fra sine investeringer. Der er ikke plads til varige kompromisser, reformer, forening af ellers uforsonlige klasseinteresser eller for den sags skyld en ny ”multilateral” verdensorden, der tager hensyn til alles behov. ”Erhvervslivet” i USA og resten af Vesten kan ikke længere overleve ved en ubegrænset gældsstiftelse eller traditionelt samarbejde mellem kapital og arbejde med modstridende interesser. Derfor er den eskalerede militære verdenskrig mellem finanskapitalen og arbejderklassen uundgåelig. Og det er, hvad vi ser udfolde sig lige for vores øjne.

Efter angrebet på Iran holdt USA’s krigsminister Pete Hegseth en tale, hvori han i sædvanlig pralende amerikansk stil bl.a. sagde³:

”Vi flyver over Teheran. Vi flyver over Iran. Vi flyver over dets hovedstad, vi flyver over Irans revolutionsgarde. Iranske ledere kigger op og ser kun amerikansk og israelsk luftvåben.

*Hvert minut, hver eneste dag – det er først ovre, når VI beslutter det! Og Iran kan ikke gøre noget ved det. B2’ere, B52’ere, B1’ere, ”Predator”-droner; jagerfly, der kontrollerer luftrummet og udvælger mål. Død og ødelæggelse fra luften hele dagen lang. Det er alvor nu! Vores krigsfly har fået **komplet frie hænder** af præsidenten og undertegnede.*

*Vores kampreglement er dristigt, præcist og udformet til at slippe amerikansk magt løs, ikke lægge bånd på den. Det har aldrig skulle være en fair kamp. Og det er ikke en fair kamp. **Vi sparker dem, mens de ligger ned.** Og det er sådan, at det skal være.”*

En tilståelsessag – hæmningsløs aggression

Hegseth tilstår efter alt at dømmes her, at han og præsidenten medvirker til forbrydelser mod menneskeheden, men det betyder ikke noget for ham.

² ”ThinkChina”, den 11. december 2025: *”What the new US national security strategy means for China”*. <https://www.thinkchina.sg/politics/what-new-us-national-security-strategy-means-china>

³ Videoklip: <https://www.facebook.com/watch/?v=1404031664325619>

For nu behøver han ikke at holde igen. Her gælder ingen "krigens love", ingen "menneskerettigheder", ingen "folkeret", ingen "FN-traktater", ingen "VHO -regler" osv.

Intet land kan vide sig sikker. USA kan vilkårligt beslutte at dræbe eller internere andre landes ledere og egne borgere, angribe andre lande militært, lave "regimeskifteoperationer" efter forgodtbefindende og ophæve indgåede nedrustning-, klima og handelsaftaler.

Alle der blot har fulgt lidt med i den globale udvikling har hele tiden vidst det: USA har indtil nu ikke blot haft verdensrekord i militær aggression, nu prøver det heller ikke længere at skjule det! **Det eneste** vi kan stole på, er vores egne forenede og folkelige kræfter på alle verdens kontinenter under ledelse af en international uafhængig revolutionær arbejderinternationale.

Vinder Israel sin krig mod Iran? Vil Iran kunne smadre Israel? Overlever Golfstaterne? Det er umuligt at svare på nu.

Ét er sikkert. **Intet bliver som før!** NATO, EU, FN og alle de andre af den gamle kapitalistiske verdensordens institutioner befinder sig i en eksistenskrise – er i praksis holdt op med at fungere!

EU's ledelse – inklusive den danske regering – er ramt af "meningitis" eller af kollektiv dødsdrift, når den som en automatisk telefonsvarer

udspyer sin mentalt forstyrrede krigsretorik imod Rusland (og snart også mod Kina).

Trump har kun død og ødelæggelse at tilbyde, og han viger ikke tilbage fra at kannibalisere på egne "allierede".

Socialisme eller barbari – stands krigsvanviddet

Vil Kina, Rusland og resten af "det globale syd" kunne undgå at blive trukket ind i verdensimperialismens knusende malstrøm. Det er vanskeligt at forestille sig – og slet ikke uden et verdensomspændende folkeligt oprør mod imperialismens undertrykkelse, udplyndring, udbytning og krige. De manende ord fra den for længst afdøde tyske revolutionære aktivist, Rosa Luxemburg, lyder mere aktuelle i dag end nogensinde: Verden må vælge mellem "*barbari eller socialisme*".

Derfor står kampen imod **militær** og **social** krig i verden **OVER ALLE ANDRE** kampe. **Rødt Venstre** tager fuldt og helt del i den kamp. Antikrigsbevægelsen vokser overalt i verden – med mere eller mindre intensitet i de enkelte lande. Vil du yde en indsats for den menneskelige civilisations overlevelse, så støt den internationale antikrigs-konference i London den 20. juni 2026. Vær med til at mobilisere krigsmodstanden inden for de faglige organisationer, partier og folkelige bevægelser.

Fire års krig i Ukraine

Oversat fra "**Soziale Politik & Demokratie**". Nr. 545, den 4. marts 2026

Siden den 24. februar 2022, hvor Putins tropper invaderede Ukraine, har krigen hærgnet Østeuropa. Den polske avis "Rzeczpospolita" bemærker, at "*på fireårsdagen ... er vi ikke tættere på fred, og verden er ikke blevet et bedre, sikrere eller mere venligt sted.*" Efter fire år er krigen præget af skyttegravsrig, en

udmattelseskrig og en stedfortræderkrig, hvor tusindvis af ukrainere og russere dør på frontlinjen hver dag. Den udsletter familier, kvinders og børns liv og ødelægger naturen, huse, lejligheder og infrastruktur.

Et ufatteligt antal på 1,8 millioner soldater dræbt, såret eller savnet på begge sider (rap-

port fra tænketanken "Center for Strategic and International Studies" (CSIS) fra januar). Den nye ukrainske forsvarsminister, Mykhailo Fedorov, har nu sat den ukrainske hær som mål at dræbe 50.000 russiske soldater hver måned.

Hovedfjenden er i vores eget land (Karl Liebknecht)

På fireårsdagen for krigen besøger EU-lederne, Kommissionens formand, Ursula von der Leyen, og Rådets formand, Costa, Kyiv for at demonstrere EU's urokkelige finansielle og militære støtte til Ukraine. Ud over de næsten 200 milliarder euro i bistand, der er ydet siden 2022, vil yderligere 90 milliarder euro blive stillet til rådighed for årene 2026-2027.

Kansler Merz (CDU) har gentagne gange udtalt, at krigen i Ukraine sandsynligvis først vil slutte, når Rusland er militært eller økonomisk udmattet.

De europæiske regeringer, frem for alt Merz, Starmer, Macron og Melonie, optrapper krigen og fortsætter med at levere våben, træne soldater og støtte Zelenskyj og hans oligarker militært, økonomisk og politisk. De er part i krigen. "Vi har påført Moskva uforudsete tab og omkostninger," sagde "feltherre" Merz:

"Tyskland har ændret sin forfatning" for at kunne godkende ubegrænsede krigslån. Merz ønsker at udvide Bundeswehr til den stærkeste konventionelle hær i Europa. Militariseringen af hele samfundet er begyndt.

Imperialismen, rystet af en økonomisk og politisk forfaldsproces, antænder en verdensbrand, der omfatter markeder, naturressourcer som sjældne jordarter, olie...: folkedrab i Palæstina, krig mod Iran, sanktioner mod Cuba, amerikansk intervention i Venezuela, Sudan, Congo, Nicaragua...

BlackRock er overalt

Mens mennesker dør hver dag i krigen i Ukraine, "mødes russere og ukrainere til forhandlinger under USA's opsyn".

Handler det om fred? Handler det om våbenhvile? Nej, forhandlingerne handler ikke om folkenes velbefindende eller deres ret til selvbestemmelse.

I "Investment Week" den 11. december 2025 læser vi: "At finansminister Scott Bessent og BlackRock CEO Larry Fink pludselig sluttede sig til en samtale mellem præsident Zelenskyj, Trumps chefforhandlere Steve Witkoff og Jared Kushner, er ikke tilfældigt – men et signal." – "Forhandlingerne har opnået et andet niveau, hvor geopolitiske mål og økonomiske interesser forenes." – "Når Larry Fink sidder ved forhandlingsbordet, (...) er det (...) et udtryk for en strategisk omlægning af amerikansk udenrigspolitik: genopbygning som et forretningsområde, ikke som et solidaritetsprojekt." Den "fredsplan", der er udtænkt for Palæstina, eksemplificerer også Trumps rovdyrkapitalisme, som de europæiske vasalregeringer underkaster sig.

Nej, folket kan ikke forvente fred eller respekt for deres ret til selvbestemmelse fra disse regeringer under tysk ledelse, såsom den tidligere BlackRock-chef Merz.

Modstand fra dag ét mod deres krig, deres sociale krig mod deres eget folk

En stemme med fødderne: Millioner af ukrainere og russere er flygtet, hovedsageligt under ekstremt vanskelige forhold. (se også "Soziale Politik & Demokratie", nr. 543, s. 16).

I Tyskland var der også modstand lige fra starten, på trods af regerings- og mediedrevne bagvaskelser af krigens modstandere som Putins femte kolonne. Omkring halvdelen af tyskerne er imod militærhjælp til Ukraine, hvilket meningsmålinger fra de seneste år gen-

tagne gange har vist ("Tagesspiegel", 24. februar 2026).

Krigspropagandisterne gør status: "USA's og europæernes engagement har måske ofte været for lille i løbet af de sidste fire år. Men det var på ingen måde forgæves." Selvfølgelig ikke, hvis man tager aktiekurserne og profitterne i krigsøkonomien i betragtning.

Derimod betaler alle folk og arbejderklassen i Europa for denne krig med afindustrialisering, stigende arbejdsløshed og forarmelse samt social ødelæggelse.

"Vi siger: Nedlæg våbnene, hæv lønningerne; velstand, ingen krig! Job, ingen værnepligt." (London-appel)

Kampen mod krig og forsvar af det ukrainske og russiske folk kræver en ende på den eskalerende krig, en stopper for våbenleverancer og en stopper for finansiering af våbenindustrien.

Hundredtusindvis har demonstreret, organiseret arrangementer og indsamling af protestunderskrifter; fra dag ét har der været en kamp mod krigen; nye partier er blevet dannet gennem vanskelige processer, såsom BSW i Tyskland, FOR i Norge og nu Corbyns og Sultanas parti i England...

Og lige fra begyndelsen var der en vilje til at forene denne modstandsbevægelse på europæisk niveau. Allerede i juni 2022 fandt det første europæiske møde mod krigen sted i Madrid.

I appellen med titlen "Hverken Putin eller NATO!" stod der:

"Kun arbejderklassen og Europas befolkning er i stand til at stoppe denne dødbringende spiral! Kun arbejderklassen og Europas befolkning kan modstå våbenbudgetterne og sikre, at de hundredvis af milliarder, der er øremærket til krig, bruges til genopbygning af sundhedspleje, offentlige uddannelsessystemer osv."

Disse politiske holdninger har givet genlyd i hele Europa. I 2023 blev "Den Europæiske Forbindelseskomité mod Krig og Social Krig" oprettet.

Yderligere europæiske og nationale møder banede vejen for anti-krigskonferencen den 5. oktober i Paris med tusindvis af fagligt aktive, parlamentsmedlemmer, fremtrædende personligheder og fredsbevægelsesaktivister fra 24 lande.

Dette efterfølges af en opfordring til det internationale møde mod krig i London den 20. juni med det formål i fællesskab at opbygge en verdensomspændende bevægelse mod militarisme.

"Vi skal opbygge vores eget internationale netværk, der står for fred, modsætter sig USA's genoplivede imperialistiske projekt og kæmper for levebrødet, ja, selv for den arbejdende befolknings liv." (Fra London-appellen).

*Gotthard Krupp/Carla Boulboullé, den 27.
februar 2026*

Strejker og demonstrationer mod værnepligt

Oversat fra ”**Soziale Politik & Demokratie**”. Nr. 545, den 4. marts 2026

Af *Jonas Winkler*

Den 20. februar 2026 demonstrerede 2.700 studerende i Hamborg mod den gradvise indførelse af værnepligt. Det var den første af de kommende skolestrejker i 2026 efter vedtagelsen af ”Moderniseringsloven for militærtjenesten”. Der er planlagt aktioner andre steder mellem 2. og 5. marts, med strejker og demonstrationer den 5. marts.

Et landsdækkende koordineringsmøde for skolestrejker mod krigsforberedelser og værnepligt fandt sted i Göttingen den 14. og 15. februar. 250 unge fra 70 byer deltog. Under diskussionen blev forholdene i de forskellige byer beskrevet. I Tübingen bliver der for eksempel ikke bygget en ny skole, så klasserne på de andre skoler er fortsat overfyldte. I andre byer blev det rapporteret, at skoler flyttes til containere, fordi skolebygningerne er forfaldne. Gymnastiksale lukkes, fordi tagene er i fare for at kollapse. De lokale forhold er ens: forfaldne skoler, mangel på lærere og aflyste undervisningstimer. Kommunerne klager over, at de ikke har penge til renoveringer. De midler, der er afsat til uddannelse, bliver brugt til andre formål.

Ikke alle elever har let ved at deltage i skolestrejken. Delstatsregeringerne lægger pres på lærerne gennem skoleledere for at

sanktionere eleverne. Som straf for at trodse den obligatoriske skolegang truer regeringen og skolebestyrelsen med bøder til forældre eller elever med fravær og dumpekarakterer. Derfor er det endnu vigtigere – som det også blev konkluderet i Göttingen – at forbinde protesten med lærere og forældre. Den sociale krig for at finansiere krigsforberedelser rammer alle. Protesten bør afspejle den brede offentlige modstand. I Göttingen blev det foreslået at etablere kontakt med fagforeningerne, da dette kunne være en måde at mobilisere lærerne på. Desuden har elever og lærlinge i nogle byer – såsom Leipzig – sluttet sig til protesterne. Der er planlagt demonstrationer i aften som en fælles protestaktion.

Pistorius⁴ er derimod jublende begejstret og hævder, at han efter at have skrevet til 40.000 studerende har modtaget indledende (!) positiv feedback – måske har han alligevel ikke brug for værnepligt. Han afslører ingen konkrete tal – så det forbliver blot skræmmekampanjer. Han ved, at størstedelen af unge mennesker er imod militærtjeneste. Pistorius' mål: at underminere unge menneskers solidaritet mod krig og forberedelsen til den gennem værnepligt; hans metode: at så mistillid til den voksende enhed og ødelægge den.

⁴ **Boris Ludwig Pistorius** (født 1960) er tysk socialdemokrat, der har været tysk forsvarsminister siden 19. januar 2023. Kilde: Wikipedia.

Skolestrejkekonferencen den 14./15. februar i Göttingen, vedtog en fælles udtalelse mod værnepligt og krigsforberedelser:

Oversat fra "Soziale Politik & Demokratie". Nr. 545, den 4. marts 2026

"(...) I den verden, den tyske regering ønsker for os, har vi ingen fremtidsudsigter, men vokser i stedet op i fattigdom, sidder i forfaldne skolebygninger, mens klimakrisen skrider uformindsket frem... Udstationering i udlandet, militarisering og værnepligt er imod vores interesser. Indførelsen af værnepligt handler hverken om forsvar eller om værdier som frihed eller demokrati. Værnepligt er en del af Tysklands kamp for global magt, for markeder, ressourcer og handelsruter. Milliarder afsættes gentagne gange til genoprustning og forbereder sig dermed på den næste store krig (...) Men vi har intet at vinde ved genoprustning og krig.

Selvom militærtjeneste stadig er frivillig i dag og primært har til formål at tiltrække unge til militæret gennem incitamenter, er denne frihed ikke positiv. Kun de, der har andre muligheder, kan virkelig vælge frivilligt. Under en langvarig økonomisk krise vælger især fattige unge at "sælge deres liv og sjæle" til Bundeswehr (det tyske militær) for at få råd til et kørekort eller for at undslippe ungdomsfattigdom gennem en anstændig løn.

Under den eksisterende værnepligt har militærnægtelse kun begrænsede fordele. For at kompensere for manglen på arbejdstagere inden for pleje/pasning forventes det, at vi bidrager til 'fædrelandet' her, hvis vi ikke ønsker at gå til fronten. Det underminerer ikke kun den nødvendige kamp for bedre arbejdsforhold, men forbereder også sundhedsvæsenet på krig. (...) Vi kræver:

- Ingen værnepligt – Intet tvangsarbejde!
 - Penge til uddannelse, sociale ydelser og miljøbeskyttelse i stedet for til genoprustning og krigsforberedelse.
 - Militæret ud af skolerne! Rådgivning til samvittighedsnægtere i alle afgangsklasser.
 - Oprettelse af strejkekomitéer på alle skoler og strejkeret for elever.
 - Nedrustning i stedet for genoprustning! Forhandling i stedet for skud!
- Gå på gaden den 5. marts: Regeringen ønsker krig – ungdommen ønsker en fremtid!